

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
22 У. 9785/17
17.06.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Зорице Китановић, председника већа, Весне Даниловић и Весне Иконић, чланова већа, са судским саветником Јеленом Деспотовић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. са седиштем у ..., Улица ... број ..., коју представља и заступа Реис-ул-улема, Б.Б., чији је пуномоћник Мирослав М. Николић, адвокат из Београда, Улица 27. марта број 11/І, поднетој против туженог органа Министарства правде, ради поништаја решења број: 080-00-3/2014-26 од 20.04.2017. године, у правној ствари промена у регистру верских заједница, у нејавној седници већа, одржаној дана 17.06.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбацује се захтев А.А. од 17.10.2011. године, за одбацивање пријаве за упис у Регистар цркава и верских заједница, као и свих других пријава и захтева за упис поднетих од стране "В.В.", са седиштем у ..., односно за брисање из регистра свих уписа по предметним пријавама и захтевима странке са супротним интересом.

У тужби поднетој дана 21.06.2017. године, преко пуномоћника, тужилац, оспорава законитост решења туженог органа из законом прописаних разлога. Указује да је А.А., са седиштем у ..., традиционална верска заједница-Исламска заједница у Републици Србији у смислу одредбе члана 15. Закона о црквама и верским заједницама и да се та чињеница утврђује из јавне исправе-налаза посебне радне групе ранијег ресорног Министарства вера Републике Србије број 119-01-17/09-03 од 23.07.2010. године, као и из више потврда раније надлежног ресорног Министарства вера и увидом у Регистар цркава и верских заједница код туженог. Даље указује да у Србији,

нелегитимно, делује В.В. са седиштем у ..., на чијем челу је сада (у време подношења тужбе) Муфтија Г.Г. (раније главни муфтија, Д.Д.), односно друга верска заједница. Сматра да је назив те друге верске заједнице у супротности са одредбама члана 19. Закона о црквама и верским заједницама, јер назив те верске заједнице садржи назив који изражава идентитет верске заједнице тужиоца, која је већ од раније, по претходно важећим прописима била уписана у Регистру цркава и верских заједница, те је са тог разлога поднет захтев о коме је одлучено у оспореном решењу. Позивајући се на пресуду Врховног касационог суда Узп 227/2016 од 20.10.2016. године на коју се позива и тужени у оспореном решењу, указује да је у тој пресуди утврђено да је тужилац регистрован у Регистру цркава и верских заједница код Министарства правде. Наводи да је поднео пријаву за упис ове верске заједнице у Регистар цркава и верских заједница код матичног министарства још 15.05.2006. године и то као традиционалне верске заједнице, која је већ раније била регистрована у одговарајућем регистру, према раније важећем закону. Наводи да је тужени, односно његов правни претходник тужиоцу издао потврду 08-0-00-1/2006-01 од 09.03.2007. године којом се утврђује упис тужиоца у регистар у поглавље VII. Из ове потврде правног претходника туженог, утврђује се да је тужилац пријавио туженом све прописане елементе из члана 18. став 1. закона, а истом потврдом, тужени признао тужиоцу и континуитет са правним субјективитетом стеченим на основу Закона о Исламској верској заједници Краљевине Југославије. Указује и на налаз посебне радне групе Републике Србије, Министарства вера од 23.07.2010. године у којем је констатован историјски континуитет и правни легитимитет тужиоца. Сматра да из свих наведених разлога као и на основу одредбе члана 19. Закона о црквама и верским заједницама друга верска организација не испуњава законски услов за упис у регистар код надлежног министарства. Још један од разлога за оправданост његовог захтева је и тај да је друга верска заједница поднела свој захтев за упис у регистар након тужиоца, као и након истека законског рока од једне године из члана 20. став 3. тог закона. Даље, детаљно објашњава разлоге због чега сматра да су битне чињенице у оспореном управном акту противне са доказима у списима. Наводи да није тачан навод туженог органа у образложењу оспореног решења да је управни спор по тужби овде тужиоца ради ћутања управе окончан доношењем решења о одбачају тужбе тужиоца већ је исти настављен. Указује да је Врховни суд Србије својом пресудом У 3719/94 од 01.02.1995. године раније већ правоснажно одбио захтев за упис правног претходника друге верске организације у Регистар друштвених организација и удружења грађана, у којој пресуди је Врховни суд Србије заузео правно становиште, да се циљеви правног претходника друге верске организације могу остварити у оквиру и тада већ постојеће А.А., односно тужиоца. Сматра да су захтеви и пријаве друге верске заједнице у супротности са одредбама члана 22. тачка 2. и тачка 3. Закона о црквама и верским заједницама, као и да друга верска заједница није основана према Закону о црквама и верским заједницама Републике Србије због тога што је Исламска заједница Србије са седиштем у Новом Пазару остала саставни део Ријасета Исламске заједнице БиХ и ова чињеница се утврђује из тачке 4. Налаза Посебне радне групе ранијег ресорног Министарства вера Републике Србије број 119-01-17/09-03 од 23.07.2010. године. Такође, сматра да су захтеви односно пријаве друге верске заједнице, у супротности са већ извршеним уписом тужиоца у Регистар црквених и верских заједница и да су захтеви и пријаве друге верске заједнице у супротности са Правилником о садржини и начину вођења регистра и цркава верских заједница. Са ових и других у тужби наведених разлога тужилац предлаже да суд тужбу уважи и

поништи оспорено решење у целости уз одржавање усмене јавне расправе, уколико суд сматра да се овај управни спор може решити у спору пуне јурисдикције, на тај начин и реши овај управни спор, а да уколико ову управну ствар суд не реши у спору пуне јурисдикције суд врати предмет туженом органу на поновно одлучивање.

Тужени орган је у одговору на тужбу размотрио и детаљно одговорио на наводе тужбе и у свему остаје при наводима из оспореног решења. Сматра да су наводи неосновани, да се исти наводи понављају у више тачака тужбе и не могу довести до другачијег решења ове управне ствари. Наиме, позивајући се на одредбу члана 10. Закона о црквама и верским заједницама (“Службени гласник РС”, број 36/06), истакао је да су традиционалне цркве и верске заједнице из члана 10. Закона о црквама и верским заједницама, уписане су у Регистар цркава и верских заједница, у складу са Законом о црквама и верским заједницама. С тим у вези, Исламској заједници овим законом је признат континуитет са правим субјективитетом стеченим на основу Закона о Исламској верској заједници Краљевине Југославије (“Службене новине Краљевине Југославије”, број 29/1930), као традиционалној верској заједници у Србији. Дакле, Закон о црквама и верским заједницама, изричито набраја које цркве тј. верске заједнице са становишта правног поретка Републике Србије сматрају традиционалним. С тим у вези а у складу са чланом 18. и 19. наведеног закона све друге верске заједнице могу након проведеног поступка регистрације бити уписане у Регистар, али не могу имати статус традиционалне цркве тј. традиционалне верске заједнице. Такође, У Регистар цркава и верских заједница не може се уписати верска организација чији назив садржи назив или део назива који изражава идентитет цркве, верске заједнице или верске организације која је већ уписана у Регистар или која је раније поднела захтев за упис. Што се тиче В.В., на коју у тужби указује тужилац, истакао је да увидом у Регистар цркава и верских заједница који води Министарство правде на основу члана 9. Закона о министарствима (“Службени гласник РС”, број 44/14,14/15,54/15,96/15-др. закон и 62/17) и члана 16. Закона о црквама и верским заједницама, Исламска заједница у Србији, није уписана у Регистар цркава и верских заједница, као друга верска организација. На основу свега изнетог предлажио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произилази да је тужилац дана 17.10.2011. године поднео захтев, као и накнадни захтев од 18.01.2012. године и поднесак од 06.04.2012. године, којим се тражи одбацивање пријаве за упис у Регистар цркава и верских заједница као и свих других пријава и захтева за упис поднетих од стране “В.В.”, са седиштем у ..., односно за брисање из Регистра свих уписа по предметним пријавама и захтевима странке са супротним интересом. Такође, у тим захтевима се наводи да је А.А. са седиштем у ..., ... број ..., традиционална

исламска заједница из члана 10. став 2. и 15. Закона о црквама и верским заједницама. Закључком Министарства правде број 080-00-3/2014-26 од 27. маја 2014. године, прекинут је поступак покренут по захтеву А.А. од 17.10.2011. године ради решавања претходног питања у управном спору који се води пред Управним судом у предмету број 12 У 2120/12. Пресудом Управног суда број 5 У 8798/14 од 16.03.2017. године, а која је 29. марта 2017. године достављена Министарству правде, уважена тужба А.А. коју заступа Мирослав М. Николић, адвокат из Београда и поништен је закључак Министарства правде број 080-00-3/2014-26 од 27. маја 2014. године, којим је прекинут поступак покренут по захтеву А.А. од 17.10.2011. године, ради решавања претходног питања у управном спору који се води пред Управним судом у предмету број 12 У 2120/12. Поступајући по примедбама Управног суда изнетим у наведеној пресуди тужени орган је утврдио да је сагласно члану 15. Закона о црквама и верским заједницама (“Службени гласник РС” број 36/06), А.А. је признат статус традиционалне верске заједнице у Републици Србији и континуитет са правним субјективитетом стеченим на основу Закона о Исламској и верској заједници Краљевине Југославије (“Службене новине Краљевине Југославије”, број 29/1930). О тој чињеници издата је и потврда број 08-0-00-1/2006/01 од 09. марта 2007. године у којој је, између осталог, у ставу 3. наведено “да је Министарству вера достављена Одлука Сабора Исламске заједнице Србије о оснивању Ријасета Исламских заједница Србије са седиштем у Београду, Господар Јевремова 11, коју заступа Реил ул улема Хамдија еф. Јусуф Спахић”, а што је и став Врховног касационог суда исказан у образложењу пресуде суда Узп 227/2016 од 20. октобра 2016. године.

Имајући у виду садржину поднетог захтева, о коме је одлучено овде оспореним решењем, тужбом оспорену одлуку и стање у списима предмета, правилно је, по оцени Управног суда одлучио тужени орган, када је у поступку спроведеном без повреде правила поступка, одбацио захтев тужиоца за одбацивање пријаве за упис у Регистар цркава и верских заједница, као и свих других пријава и захтева за упис поднетих од стране “В.В.” са седиштем у ..., односно за брисање из Регистра свих уписа по предметним пријавама и захтевима странке са супротним интересом, дајући за своју одлуку довољне и на закону засноване разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд. Ово стога што су традиционалне цркве и верске заједнице из члана 10. Закона о црквама и верским заједницама, уписане су у Регистар цркава и верских заједница, у складу са Законом о црквама и верским заједницама. С тим у вези, А.А., односно, тужиоцу у овом управном спору, наведеним законом је признат континуитет са правим субјективитетом стеченим на основу Закона о Исламској верској заједници Краљевине Југославије (“Службене новине Краљевине Југославије”, број 29/1930), као традиционалној верској заједници у Србији. Такође, Закон о црквама и верским заједницама, изричито набраја које цркве тј. верске заједнице са становишта правног поретка Републике Србије сматрају традиционалним. С тим у вези, а у складу са чланом 18. и 19. наведеног закона све друге верске заједнице могу након проведеног поступка регистрације бити уписане у Регистар, али не могу имати статус традиционалне цркве тј. традиционалне верске заједнице, те чињеница да је Исламска заједница законом одређена као традиционална, не значи и да су захтеви или пријаве било које друге верске организације у супротности са већ извршеним уписом А.А. у Регистар цркава и верских заједница. С тим у вези, тужилац нема основа за оспоравање евентуалних појединачних захтева и свих будућих захтева, као и евентуалних уписа,

који су поднети од стране В.В. са седиштем у ... јер за то нема правни интерес, посебно што нема основа у закону за подношења захтева одбацивање поднетих и будућих захтева који нису ни поднети. Наиме, тужилац би имао правни интерес да евентуално постоји евентуални истоветни упис наведене верске заједнице у Регистар цркава и верских заједница на начин да јој се признаје континуитет са правим субјективитетом стеченим на основу Закона о Исламској верској заједници Краљевине Југославије (“Службене новине Краљевине Југославије”, број 29/1930), као традиционалној верској заједници у Србији, како је признато овде тужиоцу, о чему сам орган, приликом одлучивања о поднетом захтеву за упис, води рачуна по службеној дужности.

Суд је ценио све наводе тужбе али налази да код утврђеног чињеничног стања на које су правилно примењене и одредбе меродавног материјалног права исти нису од утицаја на другачију одлуку ове управне ствари.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да није основан. Ово стога, што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни за могућност да овај суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није био случај.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 17.06.2022. године, 22 У 9785/17

Записничар
Јелена Деспотовић, с.р.

Председник већа-судија
Зорица Китановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МА